

## Arrest

nr. 284 470 van 8 februari 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit.

Op 23 december 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2022 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende een beroep in tegen de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 21 oktober 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 november 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten ,*

*naam : S(...)  
voornaam : S(...) F(...) S(...)  
geboortedatum : (...)  
geboorteplaats : Mosul  
nationaliteit : Irak*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 29/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

*Hoger belang van het kind*

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*

*Gezins- en familieleven*

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.*

*Gezondheidstoestand*

*Betrokkene verklaarde psychologische problemen te hebben. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.”*

#### **2. Onderzoek van het beroep**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

*“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).*

*2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Verzoeker werd aldaar geboren in het dorp Deli op 6 januari 1994. Het dorp van verzoeker is gelegen in het district Tel Afar, subdistrict Ayadiyah, provincie Mosul in Centraal-Irak. Verzoeker is van Koerdische origine.*

*Verzoeker verliet Irak op 1 augustus 2014, omwille van de opmars van DAESH. Verzoeker vluchtte naar Turkije toe. Hij verbleef aldaar tot en met september 2020. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Europa toe. Verzoeker kwam aan in België en diende op 23 december 2020 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.*

*De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in Turkije en Europa, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak).*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*

*6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*

*7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak (“nationaliteit: Irak”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.*

*De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.*

*3. De verzoekende partij wijst er nadrukkelijk op dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Irak, terwijl deze verplichting wordt opgelegd aan verzoeker in de bestreden beslissing.*

Verzoeker werd aldaar geboren in het dorp Deli op 6 januari 1994. Het dorp van verzoeker is gelegen in het district Tel Afar, subdistrict Ayadiyah, provincie Mosul in Centraal-Irak. Verzoeker is van Koerdische origine. Deze elementen werden niet betwijfeld in de procedure tot internationale bescherming. Verzoeker benadrukt dan ook de onveiligheid in zijn regio van herkomst, waarbij verschillende (strijdende) partijen aanwezig zijn, zoals de Al Hashd al-Shaabi, de Koerdische Arbeiderspartij (PKK), de Peshmerga's, enzovoort.

Verzoeker verliet Irak op 1 augustus 2014, omwille van de opmars van DAESH. Verzoeker vluchtte naar Turkije toe. Hij verbleef aldaar tot en met september 2020. De situatie in Turkije was erg moeilijk voor verzoeker als Koerd. Hij kon hier geen duurzaam bestaan uitbouwen en kon evenmin terugkeren naar Irak. In de procedure tot internationale bescherming werd door verzoeker tevens opgemerkt dat hij sedert 2014 ieder contact met zijn familie heeft verloren, waardoor dit voor verzoeker temeer voor problemen zal zorgen bij een gedwongen terugkeer naar Irak.

Verzoeker reisde vervolgens verder naar Europa toe. Verzoeker kwam aan in België en diende op 23 december 2020 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hij verblijft sindsdien in België.

Er blijkt in de bestreden beslissing evenwel geen rekening te zijn gehouden met deze persoonlijke situatie van de verzoekende partij, waaronder zijn langdurig vertrek uit Irak sinds 2014, zijn gebrek aan binding met Irak, de onveiligheidssituatie in de regio van herkomst en zijn langdurig verblijf in Turkije en België.

Er blijkt ook geen rekening te zijn gehouden met de mogelijke regio naar waar verzoeker dient terug te keren. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker de nationaliteit van Irak bezit, zonder te vermelden naar welke regio hij dient terug te keren.

De motieven in de bestreden beslissing geven er evenmin blijk van op welke wijze met de specifieke (en gekende) persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing. In de bestreden beslissing wordt immers louter gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en dat er door hem geen medische attesten werden voorgelegd om aan te tonen dat hij psychologische problemen kent. Geen enkel ander motief wordt vermeld.

Het komt evenwel aan het bevoegde bestuur toe om met bovenvermelde elementen rekening te houden, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Er blijkt dan ook niet dat door verweerder een individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van verzoeker werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van verzoeker en daaromtrent een concrete afweging heeft gemaakt, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

4. De bestreden beslissing schendt omwille van bovenvermelde redenen eveneens de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

*Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).*

*Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.*

*In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.*

*Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.*

*De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Kosovo werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.*

*Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.*

*De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, § 1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt verwezen naar de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn verzoek om internationale bescherming en de verwerping van het hoger beroep tegen voormelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wordt ook verwezen naar artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet en wordt het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker besproken. Hiermee is de verwerende partij tegemoetgekomen aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven niet volstaan om zich erop te verdedigen. Uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht volstaan in dit verband niet. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet.

In zoverre verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in feite een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Waar verzoeker lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, kan hij niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont net het tegendeel aan. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Voorts verwijst verzoeker naar de reden waarom hij Irak ontvlucht is. Hij stelt dat hij niet terug kan keren omwille van het gebrek aan binding met Irak ten gevolge van zijn langdurig vertrek uit Irak sedert 2014 en omwille van de onveiligheidssituatie in de regio.

De Raad kan enkel maar vaststellen dat verzoeker de verklaringen die hij reeds heeft afgelegd naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming herhaalt. Deze elementen werden reeds beoordeeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 3 van het EVRM dat dient beoordeeld te worden wanneer aan de verzoeker een terugkeerverplichting wordt opgelegd stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is in het geval van een terugkeer naar zijn land herkomst (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). In casu werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld *“rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de*

*door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer”.*

Voorts brengt verzoeker ook geen enkel begin van bewijs aan dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst of dat hij omwille van zijn langdurig verblijf uit het land niet meer in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat het aan de verwerende partij toekwam om te vermelden naar welke regio hij terug dient te keren. De terugkeerverplichting houdt enkel in dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker kan zelf bepalen naar welke regio hij wenst terug te keren. Zo stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook *“dat het een feit van algemene bekendheid is dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's in Irak hebben verbleven”*. Verzoeker toont niet aan wat de relevantie is van zijn argument. Uit het voormelde blijkt dat het voor Irakezen na een verblijf in het buitenland mogelijk is om terug te keren en dat zij niet noodzakelijkerwijze terug dienen te keren naar hun regio van geboorte.

Een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert kan de Raad enkel vaststellen dat hij niet concreet toelicht op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt dat hij eerder de schending van artikel 3 van het EVRM wenste aan te voeren. Dit werd hiervoor besproken. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Evenmin maakt hij een privéleven in België aannemelijk. Verzoeker zou pas op 21 december 2021 het rijk zijn binnengekomen. Hij brengt niet het minste begin van bewijs van een privéleven in België aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,  
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU